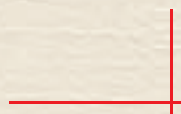

Csukás István

összegyűjtött
versek

Csukás István

összegyűjtött
versek

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2015

ELMONDANI
ADJ ERŐT
1954–1962

FEBRUÁRI CAPRICCIO

Rózsafa, a nyárt ne felejtsd el!
Vedlik a tél kölyke: február,
szőre hull, s a jércehangú reggel
már sipítva perel a Dunán.

Kékrevált arccal a testes nénék
topognak s kiáltják, mi a hír.
Ha a világgal mit sem törődnek,
figyelmeztetnének szavaik.

Sajgó tűz emészti a kerítések vasát,
csikorog a hó a talpam alatt;
gyereksapat előz, kedvük szívemig kiált,
mintha tiz-hús rózsató fakad...

Ej, szilaj s kemény az élet,
vad ritmusa, szívem, gyönyörű dobszó!
Arcomat tartom üvegszilánkos szélnek,
torkomat fojtja érte a szó!

HARANGVIRÁG, MEGGYFA

Harangvirág csöngettyűz,
apró csengők nyelvelnek.
Harangvirág a pohárban,
mint a szelek viharában,
békét kondít egeknek.

Meggyfa: fehér menyasszony,
kivirul minden tavaszon,
nem tudja, miért fakasszon

öntestéből virágokat,
semmiből, magból világokat,
s ősszel veszítsen lombokat,

csak növeszti méhnek, égnek,
zümmögve nyarat ígérnek –
súlyos mámornak, holdtöltének;

s még jönnek a *fagyosszentek*,
fagyot hoznak, rendet tesznek,
fagyos ujjal ölelgetnek.

NYÁRI HADGYAKORLAT

Fű közül sziszegve dugja
a puskacső elő fejét.
Táncolja a fű igézve
a fém-kígyó bűvöletét.

Ropog, recseg a táj, mintha
vásznakat hasogatnának,
perzselt fővel füvek, pityang
szélütötten álldogálnak.

Kígyóbűvölt táncod te is
járod már, vígan bokázol –
szívek, tüzek között forogsz
súlytalanul, mint madártoll.

Két tűz között földet ölelsz,
hogy élsz s meghalhatsz, szíven vág,
ordítnod kéne! s csak hallgatsz,
mint melletted a katonák.

A KÚT

A megháborodott nyár oda
ugrott, ruháit kívül hagyván;
tövén ökörnnyált sző a dudva,
bogozza, majd elejti lustán.

Az idő fordul körülötte,
s áll, szemét égre nyitva, a kút.
Magát már hány nyár beleölte,
tövén vinnyogva hány ősz lapult!

Az idő fordul ... meséktől félő
riadt gyerek, ó, hol vagyok már?
Más kútnak lesem meg sötétlő
mélyét, más mesék félelme vár.

DÉR

Könnyű sóhajként száll a dér.
Nézem az ablakon át: minden fehér.
Fagy köszörüli a fák ágait,
vén varjú tócsát lékel, rebbenti szárnyait.
Gőzölögve lovak jönnek, habzó
párájuk csomósodik. Hullni kezd a hó.
Jó így nézni a fűtött szobából,
hogy fűrtökben hull a hó a fákról,
az ál-lombtól tömődött bokrokat,
s tudni, hogy ott majd rügy izzik, fakad,
s érezni, hogy veled vagyok, veled,
hiába önt a tél új üveglapokat:
sikamlós reggeleket.

A KOVÁCS

Mázsás kalapácsod még mindig emelgeted,
dalolsz közben, mint régen, s az üllő dalol veled,
hallgatom, míg serceg, pöröl a láng,
fehérre izzik a vas s szerteröppen a csillagvilág.

Szemem elé teszem kezem, alóla figyelek –
Segítettem volna, de nem akartad, hogy kovács legyek,
mindig mondtad, azért ütöd, formálsz a vasat,
hogyha felnő, több legyen a fiad...

Gyenge is voltam, mindig csodáltam izmos karod,
tudtam, nem mondhatok ellent, ha te így akarod.
Most könyvek mellett ülök, bent egy álom sajjog:
formálnék vasat, izzó tűzön lelket – a fiad vagyok!

JÁTÉK A TÚZZEL

Tűzkigyókat rajzoltam én,
ábrándos gyerek.
Parázs izzott a szalmaszál hegyén,
mint szentjánosbogár vergődött, köröket
róva untalan, szeszélyes ábrát,
s lángra lobbantotta a fantáziát –
S később, ha kimerészkedtem topogva
a kovácműhelybe, apám a magosba
emelt láng-harapta karján,
s gyönyörködött bennem a tűz fölé tartván.
Mít bántam a lópata pörkölt-fanyar szagát,
csak néztem, hogy marja vörösre, fehérre a vasat a láng!
S álmodtam bozontmellű kovács-isteneket,
s fújtam, ha kérdeztek: én csak kovács leszek!

Nem lettem az.
Már az ifjúság tüze mar, éget, űz egyre tovább,
s edz keményre, mint a kovács a vasát
acéllá megedzi –
S tűzkigyókat rajzolok az égre,
a fákra, hegyekre, szívekre, a mindenségre!

ÓDA BUDÁN

Hallgatom az este nehéz mocorgását.
Súlyos a lomb, egyre tömődik, mázsás árnyékot vet,
csillag remeg, mint megfogott bogár, verdes a szárnya,
s itt, Budán gyűjti már az este az ellobbanó fényeket.

Itt, Budán ... Egy éve már, hogy e hegyek anyás nyugalma
vesz körül: fenyős kertek s vasliliomok a kerítések rácsán;
könnyen futtat a lejtő reggelente s délben megállni
késztet, hogy tűnődnék tömör, fenséges pompáján.

S ha néha megállok a cserjés, fehérvölgő Gellért kilátóján,
körém sereglik a táj, a Duna mellett, mint szalagra
fűzött gyöngyszemek: a Város – mintha a vértanú-szent
nagy, barna, nehéz olvasóját kanyarintotta volna...

És a hidak! mint izmos lovak feszülő teste,
s dobban a köpart, hol leér ércpatája!
Csodálom e várost most-éledő szerelemmel,
kinek az égaljáig futó rét volt csak a hazája.

Itt, az ómívű Budán, hol a történelem
kő- emlékeit hordta össze az idő más unokáknak:
Mátyás fényes udvarát – ó, könnyed röneszánsz! – s fürdőit
a virágnyelvű lusta zsarnokoknak, kövér basáknak.

Ó, Idő, ki bölcsődet és koporsódat egyként magadban
hordozod, mint mézszvázat a tenger eltűnt csigáknak –
s zúg, forr sodrodban az emberi elme, mint a zenélő kagyló,
s kilesi titkát, szépségét, borzalmát e pörgő világnak!

Ó, idő, itt a szépmívű Budán ezer év tanulságaként
felemelt, büszke fővel jár a Gondolat!
S roppant szárnyát bontja a zsellérek vállában roppanó
Szabadság, s szűz utakra indul a csillagok alatt!

MINT REZGŐ HÚR

Mérem magamban a felnövő szerelmet,
mint érzékeny műszer jelez földszíneig
felvirágzó ércet: éržekeim feléd
hajolnak, szelíd törvények igézik.

Motoz az ujjam: érzi a hajadat még;
tükrök közt vergődő fény: szemem szemed foglya,
ráégettél már s téged lát mindenben,
s a világot újra bűvkörébe fogja.

Most csak csöndes szavakat dob fel a lélek,
s mint rezgő húr, őrzi a pendítő ujjat.
Mérem magamban a felnövő szerelmet,
s a megtért világot, a szebbet, az újat.

NYÁRI SZERENÁD

A növő búza tejes szára egyengeti derekát,
árnyékában tücsök hűsöl, kérkedik a szarkaláb,
csipkézett virágját nyújtja – tán a könnyű égre fel!
Pipacs lobban s ráfonódik szelíden a kutyatej.
Apró világ, gyorsabb ritmus, itt a földhöz közelebb –
véigigdőlök, fonjatok át, elpihenek köztetek,
s nevetek, amíg riadva tücsök pattan, menekül,
s meg-megborzongok: az ingem átizzadt hátamra hűl.
Fonjatok át, gondra hajszolt lelkem már békét kíván,
s élni úgy, mint pipacs, tücsök s a könnyelmű bonviván
frakkos szöcske – ő, felejtett, elveszített szép idill!
Apró táncok, csipkék, lángok és a giz-gazok cirill-
betűs rajza, eltékozolt, tiszta emberi derű!
Csillagnézó életünkben bonyolult az egyszerű,
és az álom, ó, az álom szigorúbb lett s mint a fagy,
illesztget már vágyaimra hűvös üveglapokat.
Ember vagyok, emberarcom álmaimmal glóriás,
fel kell állnom közületek – ügyefogyott óriás!
A növő búza tejes szára egyengesse derekát,
hűsöljön az apró tücsök, kérkedjen a szarkaláb:
csipkézett virágját nyújtja nyári könnyű égre fel –
pipacs lobban s ráfonódik szelíden a kutyatej.

BEVÁLTATLAN ÁLMAIMBAN ÉLEK

Beváltatlan álmaimban élek,
nem vár reám bútorozott lakás;
szép ívű legyintés ifjúkorom –
Télbe zöld foggal maró olvadás

pezseg köröttem, bukfencezik fönt
a villogó ülepű Nap, tavaszt
feszít ki két mákszem-repülőgép,
s a kölyök meggyrügy álszakállt ragaszt;

húrpöngésű május! vadóc szárnyak
zümmeje, a sorsom szívemben kavarg,
megtisztul – s szólni így készülök én,
beváltatlan álmokra hallgatok.

Hibátlan testem dobom mérlegre,
csak nézzétek, hogy majd mivé leszek!
Országot váltok ki bajaimból,
ha gyönyörű mosollyal érkezek.

A KIKERICCS

A kikerics, a kikerics!
Leheveredek a földre,
bokázó lábak: kikerics
futnak felém özönölve.

Nagy itt az őszi vigasság,
bokázó lábak vitustánca!
Az esett nyárt hogy sirassák:
gyűrődik a rét ezer ráncba.

A kikerics, a kikerics,
szerelmük táncoló lábak –
s én szerelemre kit derítsek?
Vedlik a világ, hült bőre szárad.

ŐSZI SIRATÁS

Roppan az ég, anyám, őszre vált a lélek,
formálódik már, jaj, az istenítélet!
Még csak villanydrótok húrja hangolódik,
pendül s a mély zöngés elver ablakodig,
elver a szívemig, testem belerándul.
Anyám, a fiad se menthet a haláltól!

Pedig nem is tudod – kusza látomás ez,
a meghasadt égen őszi vonulás lesz,
kertedből is elpörögnek a virágok,
mályvák, vérben forgó rózsák, tulipánok;
elhagynak hűtlenül örömök, az álmok,
üres lesz, felsikolt a szíved utánuk.
Elhagylak hűtlenül, már csóкод se csábít,
elhagylak hűtlenül kéklángos mocsárért,
süllyedek s felülről rád mégis én nézek,

kínozlak, s keresztre merevülök érted.
Ez a rend? Nem lehet, kiáltás rám! – Az ősznek
borzongását, lázát te csak a befőttek
sustorgásán érzed: a rumos cseresznyék
mint piros nyúlsemek kerekülnek s a kék
szilvák: Zeppelinek, vidáman hajóznak,
s Vörös-tengere forr a paradicsomszósznak,
s a szálkás, zöld halak: ragyás, kis uborkák
sűrögnek s üveghez nyomja mind az orrát...
Ez hát a rend, mint pala, elváltunk egymástól,
te őrzöl engemet, én őrizlek téged;
fényes, tiszta a lelkem még a hasadástól,
s rálehel az ősz párás, zavaros képet
a boldogságról, halálról, rendről, szépről –
s jaj, olvasni se tudsz többé te e képről!
A vad áradásban életem kimértem.
Sírnek is már érted, sírjál is már értem!

DECEMBERI VÁZLAT

Őrizlek már, futhat a vonat messze veled,
vagy billegve csillagokig vihet fel a repülő!
Nézem a bontakozó estét, mint régi varázsló,
aki nyugtalanul érzi, hogy más jelek nőnek,
más látomások, mint a csillag, s mint a telihold;
mást mutat csontig lehámlott ágak nagy szövevénye,
mást a cikkanó holdfényben szétburjánzó árnyék –
tégedet sejt meg először, aki már e világnak
más formát adsz, ujjadat érzi, tudja a szív,
s csókodat: bűvös zárként rákapcsolódik a zűrös
lélekre, hogy zárva maradjon s újra nyitódjon; –
de a szédülő mámorból felocsúdva, a józan
pillanatokban még nagyobb sejtés bűvköre vonz:
még csak a rajzoló, csudaszép jövőt látom!
Ó, hát légy te velem mindent elrendező szívvel!
Most csak az este fonja ezüstös láncait érted,
s ezüst lépteidet imitálja a megcsaló holdfény:
csillan a tükröket tartó tócsákon, repedésen...

ESTI DAL

Cirrog a tücsök este,
kinyílnak az estikék.
Ülök tömör ég alatt,
mint a vízben buborék.

Röpködnék a fák fölött,
de az este visszaránt,
mint emléked rám veti
bűvölő szembogarát.

BÉKÉS-TARHOS

De messzire kerültem töletek,
víg fallallák, fátyol-bús madrigálok!
Ez a pár év viharként pörgetett,
dallamotokra mégis rátalálok,
ott állok én is a híres kórus
szélén, jótorkú, rövidnadrágos
kölyök, s száll a „Van három jóbarátom...”

A grófi park nagyobb fényűzést még
nem látott: fehér zongorabillentyűn
küszködött nehéz ujjunk, ág-görcsét,
kapát-kaszát fogó merevséget gyűrt
le az idegenül lágy futam, és
– milyen csoda! – a paraszti nehéz
hallás Bartókon s Kodályon könnyebbült.

Ó, zenét adó hatalom! Hisz úgy
építettünk iskolát, téglát hordva,
semmink se volt, cukorrépa-vasút
vitt reggelenként; s míg dalunk galambja
szűz álmoként röpült, miniszterek
fontoskodása között elveszett
zengő iskolánk az országos gondban.

ÓDA EGY BODZABOKORHOZ

A visszahozhatatlan múlt lobog
mögöttem, árnyékom élém veti.
Mítől voltam boldog, boldogtalan,
nem mondhatja meg énnekem senki.

Medáliás bodzabokor hátrál
a fehérre meszelt vályogfalig;
talán ez volt, talán nem is ismer,
talán csak én vagyok idegen itt,

ahol születtem, s a másik, az igazi
bodzabokor hús sátorra kinyílt
fölém, ha kértem, s forgatta a hold
fényében foszforeszkáló virágait.

Nem én vagyok idegen, ő hagyott el,
az elérhetlenné ritkult gyerekkor!
Nem tudok sátrad alá bújni már
a régi kedvvel, vén bodzabokor.

Nem tudok hátrálni, csak magamig,
túl magasra nőttem és hasztalan
mondanám neked, amit úgyis tudsz,
s jobban: ragaszkodj ahhoz, ami van!

VISSZAHÚZNA MÁR AZ ÁLOM

Visszahúzna már az álom,
eltűnt tájon kószálnék már,
hogy szívemre rátaláljon,
megismerje, kié volt.

Fanyarrá sült lópatáktól
ím, föllángol őszi tarló –
lópokol tüzes karámból
mennyország lett műhelyem.

Poros parasztszívek kevély,
szűz meredély artistái,
le ne zuhanjon! – a szekér
égő éjszakát előz.

Ének feszül a torokban,
káromkodva égre repül,
madár vergődik romokban:
szárny, csőr, álom hull alá.

Idegenebbül nem élt még
hű növendék: nem osztható,
bár róluk való az emlék.
Könnyet apasztó magány.

EMLÉKEZÉS EGY RÉGI KOVÁCSMŰHELYRE

Pikkelyes reszelő már nem simul kezembe,
s tátva maradt a vassatu, mint halott állkapocs –
S ím, újra lélegzik a fűjtató, és csengve
táncol a kalapács, és az üllő szikrahabos.

A lópokol tüzes karám mennyországom így lett –
szűz-patás csődör mutatja ében heréit,
égnék fut őszi tarlón, hagy izzó sebhelyet,
rémült lábnyomain csomós tajték fehérlik.

Felidézett műhely, elveszített gyerekkorom!
Mészfehér tányérjait dobálja a bodza,
szemben a város tükrösen villog – és fejem felkapom,

szédít a messzeség, szorítás a torokban,
izzik az őszi tarló, amerre futottam,
és elindulok boldogan a megtalált nyomon.

FOGADJ MAGADBA

Elhagyott rétről fut a szél,
a tűzfalak közt feltoronylik –
idáig vert habos szeszély,
s a szép futás most összeomlik.

Kitörtem daccal, vad csikóként
előztem s torpanok tétován
Áhítoztam megváltó szókért
just tékozló, kóbor diák.

Én otthon voltam itt és most se vagyok vendég!
Megtisztul örökségem, és a hit
szólít, hogy legyek hú növendék,
s emlékeimre megtanít.

Fogadj magadba, közösség,
hogy ne legyek már ilyen árva!
Bátorító kezek kössék
erőm: jó legyek a munkámra.

HOGYAN IS FELEJTHETNÉM EL

Hogyan is felejthetném el,
milyen ősszel a vérkék rét?
Csákós számartövis illeg,
s lapulnak szedervenység.

Kanális partján vakond-domb
talpam rajzát árulkodja,
ugrál s rekeg, mint rossz kolomp,
a pojáca kecskebéka.

Vállamon mogyorófabot
s kóc-horgászfelszerelés ült,
madzagon törpehal lógott,
pirultam a dicsőségtől.

Elszorul szívem, ha látom:
mezítlábas, eltűnt kölyök
csavarog a rétre omló
szelíd látomások között.

ŐSZI ÉNEK

Forróságok, lobbanások után szelíd
mámmal hozza kincsét
a kifáradt ősz. Hallod érveréseit,
a monoton ritmust? Ne még!
– kiáltanád és borzongsz s fogod hűlő kezeit,
nézed üveges, tört szemét:
hunyorgat rád, mutatja gyülő éveid.
S mert mást nem tudsz nézni, önmagadba mélyedsz,
zubog a vér, kicsap: élet és enyészet!

E kettős képletű sors kísér, míg élek!
Kettős tükörben vibrál
életem, minden moccanásom, s cserélnek
forró kézzel a lét s halál –
És megyek, nem gondolnék rá, de a lélek
beleszédül néha, mint ki áll
fortyogó mélység fölött, se földön, se égen –
És összegomolyog szívemben múlt s jövő,
s kijózanít ölmos, ömlő őszi eső.

Tisztán élni magamért s az életért!
A hemzsegő s összekoccanó
kusza vágyakért, e széthulló őszi tájért
– felelősség, amely a szót
kikényszeríti s leláncol, ha futni vágnék!
Az egymásra halmozódó
életekben lenni biztos ész, irányzék!
Így állok a világ keresztútjében: mérnek!
Nyugtass meg, táj, ó, emberek! Itt ez őszi ének.

INVOKÁCIÓ

Fordul a Nap: serceg a hús,
perdül a Hold: jéghegy épül,
percek tépnek: véres fogak,
felfalják az időt végül.

Robog a szív: apró fogat,
aranszekér a Nap alatt,
ezüsthintó a Hold alatt,
különös tájakon szalad.

Ez az utca. Minden reggel
itt megyek egyedül, nyáron, télen,
fütyörések vagy verebekkel
játszom: tollázkodnak éppen
áig nyúló verőfényben.
Szürke, kis pamacsok, cingár
lábuk fogódkodik. S mint ág,
tart az örökkévalóság.

Ha akarom, hipp-hopp, szállok,
s körémzúdul a zokogás:
sír az ablak, ajtósarok,
villamossín sikolt, rozsdás
csuklók, vén, reumás csontok
csikorognak, sírba-vágyók;
üvegszívek megrepednek,
omló könnyek bentrekednek.

Csillagot rókáz a korhely,
reszket, fél s ámulva nézi.
A síkos aszfaltról nő fel
minden csoda, a *tündéri*
itt enyhül meg az élethez,
Hold nő a bádogereszhez,
majd lebukik, végre rend lesz –
Istenem, mire teremtesz?

Fordul a Nap: serceg a hús,
perdül a Hold: jéghegy épül,
percek tépnek: véres fogak,
felfalják az időt végül.

Robog a szív: apró fogat,
aranszekér a Nap alatt,
ezüsthintó a Hold alatt,
lidérces tájakon szalad.

Kővé mered az iszonyat,
álombéli kakas rikkant,
Péter sírva ökrend, őszül,
a poroszló röhög, bőszül,
Júdás akaszkodni készül,
tallérjait szerteszórta;
remeg a tanítvány-csorda,
tüzes nyelvet vár titokban.

A Hold alatt rókák futnak,
eső kell a parasztnak,
a kútban békák pislognak,
pöttöm higanyszobrok, zöldek,
ellepik a szomjas földet;
vasbábák a bábaszarkák,
seprút: lovagolja farkát
mindegyik, mint a boszorkák.

Fordul a Nap: serceg a hús,
perdül a Hold: jéghegy épül,
percek tépnek: véres fogak,
felfalják az időt végül.
Robog a szív: apró fogat,
aranszekér a Nap alatt,
ezüsthintó a Hold alatt,
szétfoszló tájakon szalad.

Aki itt jár, kőből legyen,
álma bűvópatak legyen,
szeme jégből tükör legyen.
Sírás rázza: ne moccanjon,
Öröm nyitja: ne koccanjon,
szerető hívja: ne lobogjon,
vérben elébe ne rogyjon.
Emelt fővel megmaradjon.

FAGY VONUL

Fagy vonul zajtalanul,
közönyös üveghorda,
zászlóját kitűzi rám,
kitűzi a bokorra.

Életem már jeltelen
örömét elveszíti,
számomkér a rejtelem,
s szóljak: közétek küld ki.

NINCS MÉRTÉK

Az alvilágnál mélyebb e kopár
magány. Csontig meztelenedett tájék,
a táj is: ón halszáj tátog, ősz, nyár
nyálkás varázsa, gyermekkori lágy ég,

a naivan rettenetes, határt nem
tűrő vágy szemrehányóan vallat; –
rémülten járok az örökre zárt szem
mögött, szűz kéj forrósága altat,

mintát nem talál, hódít hát felérve,
vakon, fölénnyel arcpirító vérbe,
alázva győz le, hogy tudjam meg végre:

ez vagy! csak így és nem hogy: ennyit érsz;
mert nincs mérték, csontot törő, merész
kényszer van csak, istent teremtő vész!

A NYÁR MEGALVADT

A nyár megalvadt, mint a vér, s úszik a szürkület
savó vizében. Fák zöld karéja. Lidércüveg:
gázlámpák izzanak. Láz-villamos. S mint hűvösebb,

alkoholkék ürbe áramlik a meleg: úgy
tódul felém telthúsú léted; szeress, hazudj,
karcoló, szilánkos szeszélyekhez igazodj,

talán megmenekülsz, mert ellenem és ellened
ásít az önmagát nyelő világ s a képzelet.
(A hártvás, szűz alkony kitágul, jégszilánk pereg:
átüt boldogságodon az önkívület.)

Szoríts magadhoz görcsösen, fuss vijjogva velem,
marjál, tépj szét, változz habzófogú vérebbé,
temess víz alá s feküdj szétdúlt testem mellé –
Leoperált szemhéjjal mered rám az értelem.

MINT ROMMÁ LŐTT LAKÁSBAN

Mint rommá lőtt lakásban ajtót nyitsz
a semmibe: havas hullák, üszök, csönd –
úgy vagy, foszforeszkálsz csontomban örök,
bénult álomként s mindig újra nyílsz

bennem: meddő, sápadtfehér virág,
s magadba roskadsz, és hordom kivájt
bensőm fullasztó, halálos titkát.

Sodort, olajos tested mellé nem hívsz,
vágyam szagos menta közé nem dönt,
félholdat bőrömön nem tép körmöd,
bezárt szemérmű, hattyúfehér Írisz.

Nézzük egymást rémulten, tükör-magány,
üveges hányinger: lélek – s hinni muszáj,
hogy vagy s vagyok! Bizonygat elnémuló száj.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

REKVIEM G-MOLLBAN

A szelíd elmúlás: ahogy puhán
lazul a forma, s színek egybefolynak,
hullakék árnya a kigyúlt bokornak,
s méltóságát elveszti a platán,

g-moll melankóliája lilán:
augusztus, szeptember ... majd a kürtszónak
októbere jön: B-dúr! harsány tornak
öröme, pirospettyes ősz a fán –

Szívem csodája: fiatal-halott
Mozart tündérit így álmodhatott,
két szigorú évszak közt angyal-zenét,

mikor minden zárt forma meglazult;
s látta dolgok, álmok, színek özönjét,
s kinyílt neki az egy-álmú öröklét.

ELVESZETT ARCOD

Ősz. Csigaléptekkel indul a lélek utánad,
boldog csöndre tanítsz. Tódul a tétova táj:
fecske-gerincű ágak, csöpp halszáлка füvecskék,
szóдавizes ködben sírnivaló a sirály;
húrvékony, nikotin-árnyak közt halszemű fények,
só-sziromú reggel, mentolos alkonyatok;
– mint a kalózok imája hólyagzik a vizen föl,
őszi könyörgés száll, megcsalt élet muzsikája,
eltűnt édeni arc, a tél jön, a téli fehérség.